

De Standaard

Recensie door Liv Laveyne – 10 juli 2025

In 'Falstaff' worden Sien Eggers en Stefaan Degand geframed (en ze vinden het nog leuk ook) ★★★★★

Deschonecompagnie en Muziektheater Transparant steken *Falstaff* in een hedendaags jasje op de Zomer van Antwerpen. Of beter: pellen er een laag of zes van af. Als een ui, maar dan om te huilen van het lachen.

You win some, you lose some. Borsbeek werd recent ingelijfd als nieuw district van Stad Antwerpen, en krijgt zo eindelijk een voorstelling van de Zomer van Antwerpen op zijn grond. De toeschouwers krijgen een bijzonder kijkkader aan het fort van Borsbeek, met de dalende vliegtuigen van de nabijgelegen luchthaven.

Het kijkkader is meteen ook het regieconcept van deze voorstelling. Die speelt in een decor van verschillende kaders – een letterlijk 'lijsttoneel' – maar de voorstelling speelt ook met figuurlijke 'referentiekaders'. Verdi's opera *Falstaff*, zelf een spin-off van Shakespeares *Merry wives of Windsor*, is dan ook een verhaal vol intriges. De vadsige Falstaff wil van twee walletjes eten en twee vrouwen in zijn bed praten, tot zij daar lucht van krijgen en het plan opvatten om hem een loer te draaien. "We gaan rammelen met zijn ballen", zingen actrice Ariane van Vliet en sopraan Ecem Topcu in een gezamenlijke aria.

“Ja, maar is dat wel ethisch?”, klinkt het kritisch. Het klassieke verhaaltje maakt plaats voor de verschuivende perceptie over de mannelijke blik en consent, over historiserend en post-dramatisch theater. Voor u afhaakt wegens intellectualistisch getater, vrees niet! Deze *Falstaff* pelt de laag van elitarisme af als silicone van een masker, en speelt met metatoneel dat het een lust is.

White male washing

Startend met poppenkasttheater komen we telkens in een nieuwe *play in the play* met een andere kijk. Een kijk op de witte man als kop van Jut (Stefaan Degand als Falstaff), vrouwelijke competitie (Van Vliet en Topcu), dominante regisseurs (Lucie Plasschaert), de rekquisiteur die terug naar het origineel wil (Elien Hanselaer), de componist-muzikant op piano en synthesizer die klassieke en populaire deuntjes mixt (Wouter Deltour), en een stille techniek (Sien Eggers). Tussenin wordt nog een lachband gemonteerd. Alsof dat nog nodig zou zijn met dit gulle publiek.

Sien Eggers in 'Falstaff'. © Olympe Tits

De toeschouwers die voor Sien Eggers komen, mogen geduld oefenen, want het duurt tot de finale voor “het 74 jaar vleesgeworden decorstuk” (dixit Eggers) eindelijk tekst krijgt. Zij kantelt van kolder naar een eerbetoon aan de fictie van theater en een speldenprik naar de politiek over de strijd om het grote gelijk waarin ook het werelddrama grossiert. Want wie heeft écht de touwtjes in handen? De ware poppenspeler, regisseur Tom Goossens, zat in de tribune. Sinds zijn debuut tien jaar geleden rekt hij de grenzen van de opera op en doorbreekt hij vastgeroeste kaders. In *Falstaff* nu zelfs letterlijk.